

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Resolutiones disputationum de Jndulge[n]tiarum virtute F. Martini Lvther Avgvstiniani Vittenbergensis

Luther, Martin

[Wittenberg], 1518

VD16 L 5787

Con: LXX. Sed magis tenentur om[n]ibus oculis inte[n]dere/ omnibus
auribus aduertere/ ne p[ro] commissione Pap[a]e illi sua somnia
pr[a]edicent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-32315

CON: LXVIII.

Sunt reuera minime ad grām dei & Crucis pietatem compatē.

Immo compatē ad dei grām, sunt nihil & nullę, cū potius contraria opentur gratię dei, tñ ppter ignauos & pigros toles vate, Et patet ex dictis.

CON: LXIX.

Tenentur Epi & Curia i venias Applicaz: Cōmissarios / cū omī reuerentia admittere.

Quia auctoritati papali, in omībus cū reuerentia cedendū est, Qui em̄ potestati resistit, resistit dei ordinationi, qui autem deo resistit, ipi sibi damnationē acquirūt. Et dñs ip̄e, Qui vos spernit, me spernit, Igitur licet i rebus exiguis, nihilo tñ min⁹ q̄ in magnis, auctoritati cedendū. Hinc illud etiā venit, q̄ & si Papa ferret iniustas sententias, tñ eadē tamē sunt, & vt Carolus, inquit Imperator, Quicquid imposuerit, q̄ tūuis graue sit, ferendum est, licet & experientia videmus fieri ab Ecclesia, que certe infinitis oneribus hodie premitur, & tamen pie & humiliter fert quicquid. Idemē intelligendum est, ne quis in erroneam conscientia veniat, q̄ nisi ideo sint timendę, in iuste sententię, quia sint approbandę tanq̄ iuste, ab ijs, qui debent eas timere. Cum ipemet Pontifex, aliquos decernat ab Ecclesia ligari, qui tñ corā deo ligati n̄ sūt, & cogit eo s̄ ligationē ferre, nec eis nocet talis ligatio, quia est pœna tñ, & timeri debet, non autē scrupulū conscientię facere, sicut timere debemus deū, in omī alia violentia, etiā pphana, & non p contemptū superbe relictari, Ita & onera sunt ferenda, non q̄ reſtiant, & approbanda sint, sed vt flagella a deo inflicta, & humiliter portanda. Quare sint iniuste & onera sunt timenda, non ppter illud verbū, Quo dicitur: Ligaueris, sed ppter illud generale p̄ceptū, Esto consentiens aduersari tuo in via, Et illud, Qui te percusserit i maxillā dexterā, p̄be ei & sinistra &c. Et Ro: xij. Non defendentes vosmet ipsos &c. Si em̄ hoc esset consiliū (vt multi etiam Theologi videntur errare) tñ liceret eadē libertate, resistere Papę in suis oneribus & sententijs iniustis, qua Turco, vel alijs aduersarijs, sed nullis prorsus ē resistendū, licet non sit eorū opus approbandū, ne sit error in conscientia, Sed hęc materia necessaria valde, aliud tempus, & opus postulat.

CON: LXX.

Sed magis tenentur omnibus oculis intēdere / om-
nibus auribus advertere / ne p commissione Pape
illi sua somnia p̄dicent.

Probatissima est regula illa Iuristarū, Papam in omnibus
concessionibus sic agere, vt nulli alteri p̄iudicet, nisi id faciat
expressa mentione, & plenitudinis potestate, vt docet quocumq;
mos Curie atq; filius. Quare certissimum est, qd dans indul-
gentias, vult eas esse nihil plus quā indulgentias, neq; aliquid
valere, q̄ quod natura sua valent, permittit aut valere, q̄tum
valent, contentus qd dederit, nusq; em declarat valorem earum.
Hæc est commissio Pape, At nostri p̄cones vltra procedūt, &
non solum sese iactant per pulpita, qd sint Pape, quos rectius
pappos alij putāt, verū & nomini coniūgunt officiū, tā Pape
q̄ Eccle, ac nobis vclut e celo statuit & p̄nunciat cum fiducia
quid sint, imo longissime vltra q̄ sint, & esse vnq; possint in-
dulgentiæ, vt vel ex libro suo p̄t p̄bati nouissimo, Horū itaq;
somnia, tenētur Epi prohibere, ne sinant lupos intrare ouilia
Chrī, sicut exp̄sse p̄cipitur, li. v. d. ope: & re: c. Cū ex eo, Et Cle:
eo dē. c. Abulionibus, vt nihil permittāt populo p̄ponere, qd
qd in eorū lris continetur.

¶ CON: LXXI.

Contra veritatem Ap̄licæ veniæ / qui loquitur sit
ille anathema & maledictus.

Quia & si res pua sit, veniarū largitio, r. spectu græ dei, &
ad tantū boarū p̄dicantiū eas, tū contra p̄tatem superbe agit,
qui contradixerit, ideo merito maledicet, cū obediētia Eccle-
siastica eo sit mirabilior, quo etiā in viliorib⁹ suo sensui cedit,
& humiliat. Quæ aut sit veritas indulgentiarū, satis hucusq; est
disputatū, & adhuc expectat determinationem Eccle, nisi qd
certū est, eas esse relaxationes tm̄ tpaliū p̄narū, quæcūq; tandē
ille sint. Relaxatio vero p̄narū (vt dixi) vilis est donū, qd
Eccle donare p̄t, p̄sertim si eā donet n̄s, quib⁹ culpā remiserit.
Remissio vero culpæ est maximū oim, cū sancto Magelio, qd
illi non ita curat, aut certe ignorant.

¶ CON: LXXII

Qui vero cōtra licentiā & Abidinē verbosꝝ Con-
cionatoris veniæ curā habet / sit ille b̄ndictus.

Oij